

Rod spisovatelčiny matky Marie Bártové pocházel z Tábora a rod jejího otce Františka Cikharta má původ v Košíně, obcí mezi Tábořem a Chotovinami. Ochotou paní Olgy Štulcové roz. Fastrové, která vlastní paměti a rodinné památky po své matce, uvádím rodopisný vývod Olgy Fastrové do třetího pokolení.

Otec: Cikhart František, oficiál hlavní pošty v Praze, narozený 6. 10. 1833 v Košíně číslo 17, okres Tábor, zesnul 24. 2. 1892 v Táboře. Oženil se dne 11. 1. 1875 v Táboře s Marií Bártovou z Tábora. Dědem byl Cikhart Josef, narozený dne 20. 3. 1784 v Košíně, který byl majitelem hostince. Jeho manželkou byla Kateřina Kadeřávková z Dráchova, narozená dne 24. 12. 1789. Otec Václav Kadeřávek byl učitelem a matka Anežka Šustrová byla dcerou Františka Šustra, mlynáře z Borovan. Praděd: Cikhart Karel, mlynář z Košína, který měl za ženu Terezií Linhartovou z Ratibořských Hor.

Matka: Bártová Marie Ludvika, narozená v Táboře dne 5. 3. 1849, zesnulá v Praze v roce 1907. Vdala se, jak výše uvedeno, za Františka Cikharta. Otec Marie Bártové byl Bárta Vincenc, narozený v Táboře dne 23. 3. 1825 (majitel tábořského hotelu "U Jelena" pozn. red.), který se oženil s Marií, rozenou Végrovou, narozenou dne 7. 3. 1823, dcerou soukeníka Jana Végra z Tábora. Dědem byl Bárta Václav, měšťan a řezník z Tábora, jemuž byla manželkou Marie rozená Sedloňová rovněž z Tábora.

Olga Fastrová svou lásku k Tábořsku vyznala ve svém fejetonu „Tam v kraji nad Lužnicí“ (Národní politika č. 248 z 8. 9. 1920), kde v pojednání o Vítorazsku uvádí: ... *pocházím z rodiny, která svými kořeny hluboko tkví v půdě jihočeské - a my Jihočeši milujeme svou vlast již od dob tábořských. Milujeme také svůj kraj, naše nízké hory, krásné lesy, širá blata ... Svou krajinskou hymnu „Tam v kraji nad Lužnicí“ zpíváme si dlouhá léta i pak, když nás osud daleko od Lužnice zavál. Máme rádi svou Lužnici ...*

(Z časopisu Výběr z prací členů Historického klubu při Jihočeském muzeu v Českých Budějovicích, roč. 21, 1984, č. 3)

Olga Fastrová, red. Národní politiky
Foto: Album čsl. reprezentantů, 1927

Karel Cikhart mlynář z Košína oo	—	Josef Cikhart majitel hostince *20.3.1784 Košín
Terezie Linhartová Ratibořské Hory	oo	
Václav Kadeřávek učitel oo	oo	— František Cikhart oficiál hl. pošty v Praze *6.10.1833 Košín čp. 17 † 24. 2. 1892 Tábor
Anežka Šustrová dcera Františka Šustra mlynáře z Borovan	—	Kateřina Kadeřávková z Dráchova *24.12.1789
		oo 11. 1. 1875 Tábor
Bárta Václav měšťan a řezník z Tábora oo	—	Olga *17.1.1876 Praha † 8.8.1965 Praha
Marie Sedloňová z Tábora	oo	— Bártová Marie Ludvika *5.3.1849 Tábor † 1907 Praha
Végr Jan soukeník z Tábora	—	Marie Végrová *7.3.1823

Co ještě napsali o paní Fastrové

Ve zdánlivě bezvýchodných situacích se Hašek zaštiťoval cynickou ironií, humorem a především mystifikací. Jak uvádí znalec díla Jaroslava Haška Radko Pytlík ve své knize Toulavé house, vrátil se spisovatel ke své dávné životní masce: "Když se v kavárně U Zlaté husy fejetonistka Národní politiky Olga Fastrová naivně ptá, jestli opravdu bolševici jedí lidské maso, odpovídá s takovou sérií výmyslů a podrobností o bolševických zvěrstvech, že tazatelce přejde chuť mluvit s ním na podobná témata."

(Hrabica, Zdeněk: *Tak nám zabili Jaroslava Haška. Obrysy 26/2002*)

Fastrovi bydleli v Praze ve stejném domě jako rodina Kittlových, s jejichž dcerou Emou, pozdější nejslavnější českou a světovou zpěvačkou Emou Destinnovou, se od jejího mládí přátelsky stýkali. O vzájemném upřímném přátelství svědčí foto Destinnové s dedikací manželům Fastrovým z Berlína r. 1904 a korespondence E. D. do r. 1923. Tyto památky věnovala dcera Olgy Fastrové paní Olga Štulcová Okresnímu vlastivědnému muzeu v Jindřichově Hradci, kde je pamětní síň Emy Destinnové a její četná korespondence, pečlivě uspořádaná dr. Janem Mukem...

(Říčanský, Jaroslav: *O. Fastrová a E. Destinová, Výběr z prací čl. Hist. klubu JČM ČB, roč. 15, č. 2, 1978, s. 128*)

Tábor šedesátých let minulého století (*rozumí se XIX., pozn.red.*) je dějištěm jejího románu Pro dobré jméno. Hrdinkou románu je autorčina matka. Do poklidného starosvětského prostředí poměrně blahobytného měšťanského domu zasahují události zvenčí, např. rozmach vlasteneckého hnutí pro vydání Říjnového diplomu, stavba dráhy, zájem o literaturu i hudbu a o stavbu Národního divadla. ... hrdinky jejích románů předjímají idealistický život (Fata Morgana).

V tomto románu evokuje dětské zážitky s citovým zaujetím. Cenné jsou tu vzpomínky na hodiny klavíru u Elsy Nedbalové, sestry Oskara Nedbala. V postavě doktora Bindra zpodobnila skladatelova otce dr. Karla Nedbala, v jehož rodině se pořádala dostaveníčka s klavírními koncerty. V postavě Otty Bindra pak poznáváme samotného skladatele Oskara Nedbala. Osobní konflikty zklamaných dívek a žen jsou námětem všech jejích pozdějších románů, umělecky značně nenáročných... (Božek, Hugo: *Jihočeské medailony*. Vyd. *Okresní kultur středisko v Táboře*, 1989)

Dvaadvacetiletá učitelka na škole v Modřanech u Prahy Olga Cikhartová se r. 1898 provdala za dramatika Otta Fastra (1872 - 1907) ze známé pražské rodiny - byl vnukem revolucionáře z r. 1848 Petra Fastra. Olga opustila školní službu a spolupracovala s manželem při vydávání a řízení *Divadelních listů*. Věnovala se i překladům dramát, později i románů, zejm. z francouzštiny a němčiny. Například: Peter Rosegger, *V den soudu* (1906) a Maurice Leblanc, *Arsen Lupin - lupič gentleman* (1908). Od r. 1904 samostatně redigovala různé ženské časopisy - *Dámské besedy*, *Česká domácnost*, *Vesna* aj. Od roku 1907, kdy ovdověla a starala o tři děti, pracovala jako naše první profesionální novinářka. V roce 1910 se stala řádnou členkou redakce *Národní politiky*, kde působila až do svého odchodu na odpočinek v roce 1936. Ve své beletrii se zabývala ženskou otázkou. Hrdinky jejích románů a povídek - učitelky, umělkyně, ale i nevyrovnané mladé dívky řešily vnitřní konflikty mezi seberealizací a touhou po rodině. Autorka zde postihuje měnící se psychiku ženy a její postupující snahu o naplnění vlastní existence. Tématicky odlišný je její poslední román *Poručík Buchar*, v němž se konfrontují ideály ruského legionáře se společenskou skutečností v republice. (*Pramen: Nondková, M. - Mazáčová, S.: Lexikon české literatury I, A - G, Praha 1985, s kompl. bibliografií díla*)

Na přelomu 19. a 20. století se značně posunulo těžiště konvenčního ženského románu. Kult dámské ušlechtilosti - procházející posílen vírou, zkouškami a pokušeními k rodinné jistotě - skoro vymizel. Nastává eticky prohloubený zápas za společenskou nezávislost ženinu, kterou veřejná morálka ještě neuznává. V tvorbě jej zosobňuje právě rozvázná novinářská zpravodajka Olga Fastrová, známá Yvonna - neúnavná zastánkyně ženské emancipace - z *Národní politiky*. V románech *Fata Morgana* (1908), *Pro dobré jméno* (1910) - další vyd. pod titulem *Márinka Zemanova*, *Zlatá rybka* (1916), *Zdenino štěstí* (1918) *Okovy* (1918) a *Zlatý kroužek* (1922) demonstruje na ostře vypointovaných postavách zápas o štěstí a mravní nezávislost. Venkovské město jako ohlas dívčích dojmů a pak umělecká Praha - dějiště autorčina zralého života bývají nejlepší dekorací jejího živého, nehlubokého vypravování, v němž statečná struna výchovná nikdy nechybí. (*Novák J. V. - Novák Arne, Přehledné dějiny literatury české ..., Olomouc 1936 - 1939*)

mt